

Arrest

nr. 47 381 van 24 augustus 2010
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. MEDKO en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u geboren in Bagdad op 11 juni 1982. U bent een sjiietische Arabier en woonde het grootste deel van uw leven in Sadr City. U verklaart dat u vanaf 2000 tot 2006 gewerkt heeft als chauffeur voor uw broer (A.) en uw oom langs moederszijde (H.K.). Zij werkten beiden als fotografen voor het Ministerie van Buitenlandse Zaken. U moest hen vooral naar dat ministerie voeren. Soms zou u ook geholpen hebben om materiaal naar binnen te dragen en soms zou u zelf ook gefilmd hebben. In 2005 zouden mensen van de Badr-brigade u en uw broer (A.) bedreigd hebben via uw ooms langs vaderszijde (A.H.) en (A.W.). De mensen van Badr zetten uw ooms onder druk om er voor te zorgen dat u en (A.) zouden stoppen met jullie werk voor het ministerie. Uw ooms weigerden beiden. Volgens u zouden ze hiervoor beiden vermoord zijn geweest: (A.H.) in april 2005 en (A.W.) in december 2005. Na de moord op uw ooms zou u veilig zijn geweest omdat u beschermd werd door de aanwezigheid van uw clan, tot u in 2006 hoorde dat er

plannen waren om u en uw broer te vermoorden. Uw broer (A.) besloot toen om te vertrekken en u zou achtergebleven zijn. In 2008 zou u opnieuw vernomen hebben dat uw leven gevaar liep. U besloot te verhuizen naar uw zus die in Ali Salih woonde. In september 2009 zou u Irak verlaten hebben. Via Turkije zou u naar België gereisd zijn waar u op 28 oktober 2009 aankwam. Eén dag later vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een werkbadge, een bewijs van tewerkstelling bij een bank (beide origineel), kopies van twee overlijdensaktes en van het nationaliteitsbewijs van uw broer en vijftien originele foto's.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt als zou er in uw hoofde sprake zijn van systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u ooit gewerkt zou hebben als chauffeur voor uw broer en uw oom. U verklaart dat u hen voornamelijk naar het Ministerie van Buitenlandse zaken moest brengen (CGVS II, p.4). Tijdens het eerste interview beweerde u dat u dit werk deed van 2003 tot aan het vertrek van uw broer in 2006 (CGVS I, p. 19). In het tweede gehoor verklaart u echter dat u dit werk deed van 2000 tot aan het vertrek van uw broer in 2006 (CGVS II, p.5). Dat u niet kan aangeven of u dit werk al van in de tijd van het Saddamregime deed dan wel pas na de val van dit regime, is zeer merkwaardig. U slaagt er evenmin in om voldoende informatie te geven over opdrachten die u in die periode moest uitvoeren. Zo herinnert u zich blijkbaar geen enkele opdracht die u na de val van het regime in 2003 hebt moeten uitvoeren (CGVS II, p.19). U kunt bovendien geen enkel materieel bewijs voorleggen dat u deze functie daadwerkelijk heeft uitgevoerd. U beweert dat u een toelating had om het Ministerie binnen en buiten te gaan. Gevraagd naar hoe deze toelating er dan uitzag en hoe u ze had verkregen, kon u geen enkele informatie geven (CGVS II, p.5,6).

Ook over de lokatie van het Ministerie legt u verwarrende verklaringen af. Zo verklaart u dat het Ministerie van Buitenlandse Zaken in de Groene Zone zou liggen (CGVS II, p.12). Allereerst is dit onjuist. In werkelijkheid ligt het gebouw van het Ministerie net buiten de Groene Zone. U blijkt daarenboven niet te beschikken over de nodige kennis van de Groene Zone. Zo beweert u dat die zone een plaats is waar iedereen binnen en buiten kan gaan (CGVSII, p.12), dit terwijl het bekend is dat deze zone zeer streng beveiligd is en ontoegankelijk voor iemand die niet over de juist toegangsbadges beschikt. Een badge die u niet eens zou gehad hebben (CGVS II, p.12).

Ook over de lokatie van de Groene Zone legt u verwarrende verklaringen af. Dit is des te vreemder aangezien u verklaart dat uw oom ook in de Groene Zone zou wonen (CGVS II, p.6,20). Zo zegt u dat de Groene Zone in Kharade, Mansour en Jhaderiya zou liggen (CGVS II, p. 7), gedetailleerder zou u niet kunnen vertellen waar de zone zou liggen. Dit is vooreerst zeer bevreemdend voor iemand die beweert als chauffeur gewerkt te hebben en bovendien is dit opnieuw onjuist. Deze wijken liggen namelijk allemaal buiten de Groene Zone. Daarenboven beweerde u dat uw oom ook in de Groene Zone zou wonen, namelijk in de wijk Ali el Salih. Volgens u zou hij aan de linkerkant van de 14de Ramadan brug wonen indien men in de richting van Mansour zou rijden (CGVS II, p.20). De wijk Ali el Salih ligt echter in Khadamiya, een district van Bagdad dat op een vrij grote afstand van de Groene Zone ligt. De 14de Ramadan brug staat ook bekend als de Al Adhamiya brug en verbindt het district Adhamiya met Khadamiya, ver van de Groene Zone.

Van iemand die beweert tot 2009 in Bagdad gewoond te hebben, laat staan gewerkt te hebben als chauffeur die bovendien in de Groene Zone kwam, mag verwacht worden dat hij meer kennis heeft over de lokatie van dit en andere gebieden.

Hoewel er van kan uitgegaan worden dat u ooit in Bagdad leefde, is uw kennis over deze stad zeer beperkt voor iemand die zegt er heel zijn leven te hebben gewoond. Zo verklaart u dat zowel de Tigris als de Eufraat door de stad zouden lopen (CGVS, p.21). In werkelijkheid is dit enkel de Tigris. U kent trouwens blijkbaar slechts drie bruggen over de Tigris (CGVS II, p 22). Dit is ongeloofwaardig voor een inwoner van Bagdad die bovendien werkte als chauffeur. U kent verder de Al Quds straat niet (CGVSII, p.10), hoewel die van noord naar zuid door de wijk Sadr city loopt. Dit is nochtans de wijk waar u geboren en getogen zou zijn en die u pas in 2008 verlaten zou hebben (CGVS II, p.2). U slaagt er echter wel in van op een tekening alle wijken die grenzen aan Sadr city aan te duiden (zie tekening). Dat u dit enerzijds op een plannetje kan aanduiden maar anderzijds op tal van eenvoudige vragen over deze regio niet kan antwoorden, doet vermoeden dat het hier om ingestudeerde kennis gaat. U weet

verder evenmin dat het Amerikaanse leger in april 2008 begon met de bouw van een kilometerslange muur over de lengte van de Al Quds straat (CGVS II, p. 10,11).

Verder legt u nog verklaringen af die op zijn minst ernstige twijfels doen rijzen over uw afkomst uit Bagdad en over uw algemene geloofwaardigheid. Zo bijvoorbeeld uw antwoord op de vraag of u zich een grote aanslag herinnert die pas voor uw vertrek heeft plaatsgevonden. In eerste instantie antwoordt u dat er vele aanslagen waren, dan herinnert u zich blijkbaar toch de aanslag op het Ministerie van financiën. Wanneer die plaatsvond, wist u echter niet meer. Hierna werd gevraagd of ook het Ministerie van Buitenlandse Zaken, een plaats waar u vaak geweest bent, het doelwit geweest was van een aanslag. U antwoordt dat het Ministerie inderdaad vernield was door een bomaanslag maar dat u dat vergeten was. U wist evenmin wanneer deze aanslag had plaatsgevonden (CGVS II, p.20-21). Dit is een zeer bevreemdend antwoord voor iemand die in september 2009 Bagdad heeft verlaten en bovendien bedreigd zou worden omwille van zijn werkzaamheden voor het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Deze aanslagen vonden namelijk op dezelfde dag plaats, 19 augustus 2009, de maand voor uw vertrek, en waren op dat moment de zwaarste aanslagen sinds het Amerikaanse leger zich had teruggetrokken uit de Iraakse steden. U bent trouwens foutief van mening dat het Amerikaanse leger nu nog overal in Bagdad basissen heeft (CGVS II, p.13).

Verder zijn ook de verklaringen die u aflegt over de in omloop zijnde geldbiljetten opmerkelijk. Zo beweert u dat de waardes van de biljetten voor de val van het regime 1.000, 5.000, 10.000 en 25.000 bedroegen en dat dit na de val veranderd was in 500, 1.000, 10.000 en 25.000 (CGVS II, p.23). Voor de val waren echter enkel biljetten van 25, 50, 100, 250 en (in uitzonderlijke gevallen) 10.000 in omloop, na de val veranderde dit en werden er biljetten van 50, 250, 500, 1.000, 5.000, 10.000 en 25.000 dinar gebruikt. Bovendien beweerde u dat het briefje van 1.000 geel is en dat van 10.000 rood terwijl dit respectievelijk bruin en groen is. Dat u hierover dermate foutieve antwoorden geeft, doet ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw bewering in Bagdad woonachtig te zijn geweest.

Los van deze elementen zijn er meerdere ongeloofwaardige elementen en tegenstrijdigheden te ontdekken in uw verklaringen. Zo verklaart u tijdens het eerste gehoor dat u tot 30 september 2009 in Bagdad zou hebben verbleven (CGVS I, p.5,6); tijdens het tweede gehoor beweert u echter dat u Bagdad op 1 september 2009 verlaten zou hebben (CGVS II, p.10). Het is evenzeer bevreemdend dat u niet precies lijkt te weten wanneer uw tweelingbroer vertrokken is. Tijdens het eerste gehoor zegt u dat hij in juni 2006 vertrokken zou zijn (CGVS I, p.13). Bij het tweede gehoor verklaart u echter dat hij in april of mei 2006 vertrokken zou zijn (CGVS II, p.16). U verklaart eveneens tijdens het eerste gehoor dat uw broer vertrokken zou zijn voor u via de vriend van uw broer (A.) had vernomen dat u bedreigd werd (CGVS I, p.13). Volgens uw verklaringen bij het tweede gehoor zou hij echter vertrokken zijn nadat u dit nieuws via die vriend van uw broer had vernomen (CGVS II, p.10). Hiermee geconfronteerd antwoordt u eerst dat uw tweelingbroer vertrokken is nadat u dat nieuws via (A.)'s broer vernam om dan onmiddellijk daarna van gedachte te veranderen en te antwoorden dat dit gebeurde voordat die vriend naar (A.) was gekomen (CGVS II, p.18). Wat er ook van moge zijn, dit is zeer opmerkelijk zeker als blijkt dat u tijdens het eerste gehoor had verteld dat die man de eerst maal was langsgeslagen begin 2007 (CGVS I, p.13) en u bij het tweede gehoor verklaart dat dit in juli 2007 was gebeurd (CGVS II, p.17).

U verklaart eveneens tijdens het eerste gehoor dat uw oom in Khadraa woonde (CGVS I, p.19), in het tweede gehoor blijkt echter dat hij volgens u in de wijk Ali el Saleh woonde (CGVS II, p.20). Dit is opmerkelijk. Volgens uw verklaringen in het eerste gehoor zou u bij uw zus gewoond hebben vanaf februari of maart 2008 (CGVS I, p.5) tijdens het tweede gehoor beweert u dan weer dat u bij uw zus bent gaan wonen vanaf augustus 2008 (CGVS II, p.2). U zou overigens eigenlijk nooit persoonlijk bedreigd zijn geweest. De eerste bedreigingen verliepen via uw ooms en daarna zou u het nieuws over de bedreigingen aan uw adres enkel vernomen hebben via uw broer (A.) die het dan weer had vernomen via een vriend van hem (CGVS II, p. 9,10). Een vriend wiens naam u trouwens niet kent (CGVS II, p.10). De bedreigingen hebben blijkbaar ook nooit een concreet gevolg gekregen (CGVS II, p.4). Dit is vreemd aangezien de mensen die u bedreigden blijkbaar wisten waar u woonde (CGVS II, p.9). Bovendien zou uw oom (H.K.) nooit bedreigd zijn geweest (CGVS I, p.19) terwijl hij hetzelfde werk deed. Bovendien zou hij nog voor het presidentschap van de republiek hebben gewerkt, lid geweest zijn van de Baathpartij en misschien ook wel medewerker van de inlichtingendienst (CGVS I, p.17-19).

Bovendien blijkt dat u geen enkel identiteitsdocument kunt voorleggen. Tijdens het eerste interview werd u gezegd dat u deze documenten nog kon laten opsturen, indien nodig rechtstreeks naar het CGVS (CGVS I, p. 2,7) . Drie maanden later tijdens het tweede gehoor blijkt echter dat u nog steeds geen identiteitsdocumenten kunt voorleggen. U legt wel een bewijs van zending voor van TNT maar zou

de documenten nooit ontvangen hebben. Bovendien blijkt uit een opzoeking via de website van TNT dat deze zending niet bestaat. Ook tijdens het tweede gehoor verklaart u dat u de documenten die zouden overkomen nog zou binnenbrengen (CGVS, p.25). Tot op heden heeft het CGVS nog niets ontvangen. De documenten die u wel voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De overlijdensaktes en het nationaliteitsbewijs van uw broer betreffen kopies en hebben als dusdanig geen bewijswaarde. Men kan van de foto's niet afleiden waar ze precies genomen zijn, bovendien komt u op de meeste foto's niet eens zelf voor. De documenten van uw voorgehouden werkzaamheden als chauffeur voor de Al Badey bank en uw verklaringen hierover ondermijnen uw geloofwaardigheid nog meer. Vooreerst blijkt u de volledige naam van het bedrijf niet te kennen (CGVS I, p.11). Bovendien blijkt u de periode waarvoor u voor deze bank gewerkt zou hebben en die vermeld staat op het document ook niet precies aan te duiden. Zo geeft u tijdens de twee gehoren drie verschillende data (CGVS I, p. 1,14) (CGVS II, p.15) waarvan er slechts één correct is. U geeft dan nog toe dat u de correcte datum enkel wist omdat u tijdens de pauze het document ingekeken had (CGVS I, p.14).

Uw verklaringen zijn over het algemeen zeer onsamenhangend, bevatten zoveel tegenstrijdigheden, foutieve en ongeloofwaardige elementen dat het CGVS niet in de mogelijkheid is zich een correct beeld te vormen van uw herkomst en de redenen waarom u uw land verlaten zou hebben. Het CGVS kan dan ook niets anders dat te beslissen u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming te weigeren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel aan dat hij tijdens de interviews bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) er voortdurend op heeft gewezen dat hij een zwaar ongeval heeft gehad in Bagdad en door dit ongeval problemen heeft met zijn hersenen en geheugen. Hij heeft meerdere malen gevraagd deze feiten te onderzoeken en in acht te nemen. Verzoeker zou geen mogelijkheid hebben om deze feiten zelf te staven met medische attesten omdat hij geen geld heeft om een dokter te bezoeken. Het CGVS is niet op deze problemen ingegaan en vermeldt ze niet in de bestreden beslissing. Derhalve zouden artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto "artikel 2.2. van het Protocol van 1976 bij het bovenvermelde Verdrag" en artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) geschonden zijn.

2.1.2. In een tweede middel legt verzoeker ter weerlegging van de motivering die stelt dat hij geen documenten heeft bijgebracht ter staving van zijn identiteit en origine een aantal documenten neer. Bij aangetekend schrijven van 30 april 2010 legt hij de voor eensluidend verklaarde vertaling neer van een Iraakse identiteitskaart, een identiteitskaart van de families van martelaren, een militair boekje en een Iraaks nationaliteitsbewijs. Ter terechtzitting toont verzoeker de originelen van de in kopie bij het verzoekschrift gevoegde documenten, behoudens het nationaliteitsbewijs.

2.2. Verzoekers twee middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De bestreden beslissing vindt steun in het dossier waar deze stelt dat verzoeker, zijn voorgehouden profiel als chauffeur mede in acht genomen:

- tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de periode waarin hij zou hebben gewerkt als chauffeur voor zijn broer en oom en niet kon aangeven of hij dit werk reeds deed ten tijde van het regime van Saddam;
- onvoldoende informatie kon geven over de opdrachten die hij in deze periode moest uitvoeren;
- geen materieel bewijs kon voorleggen dat hij deze functie daadwerkelijk heeft uitgevoerd;
- geen informatie kon geven over het uitzicht van de toelating die hij nodig had om het Ministerie van Buitenlandse Zaken binnen en buiten te gaan en over de wijze waarop hij deze bekwam;
- verwarrende en onjuiste verklaringen aflegde over de locatie van dit Ministerie;
- verwarrende en onjuiste verklaringen aflegde over de locatie van de Groene Zone in Bagdad;
- foutief verklaarde dat de Eufraat door Bagdad stroomt;
- slechts drie bruggen over de Tigris kende;
- de Al Quds straat niet kende hoewel die van noord naar zuid loopt door de wijk waar hij zou zijn geboren en getogen;
- evenmin wist dat het Amerikaanse leger in april 2008 begon met de bouw van een kilometerslange muur over de lengte van de Al Quds straat;
- een gebrekkige kennis vertoonde aangaande de zware aanslagen op de Ministeries van financiën en buitenlandse zaken de maand voor zijn vertrek uit Bagdad;
- foutief van mening was dat het Amerikaanse leger nog overal basissen heeft in Bagdad;
- manifest foutieve verklaringen aflegde betreffende het in Bagdad voor en na de val van het regime van Saddam in omloop zijnde geld;
- tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande het moment waarop hij Bagdad verliet;
- niet precies bleek te weten wanneer zijn broer is vertrokken uit Bagdad en dienaangaande tegenstrijdige verklaringen aflegde;
- tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande het moment waarop zij van een vriend van A. vernamen dat zij werden bedreigd;
- tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de woonplaats van zijn oom in Bagdad;
- tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende de maand in 2008 sedert welke hij bij zijn zus woonde;
- nooit persoonlijk bedreigd is geweest doch de bedreigingen verliepen eerst via zijn oom en hij ze daarna vernam via zijn broer A die ze op zijn beurt vernam van een vriend van hem, waarbij kan worden opgemerkt dat deze bedreigingen blijkbaar nooit een concreet gevolg hebben gekregen ondanks dat de mensen van wie ze uitgingen wisten waar hij woonde;
- aangaf dat zijn oom H.K. nooit bedreigd werd terwijl deze hetzelfde werk deed en bovendien nog voor het presidentschap van de republiek zou hebben gewerkt, lid zijn geweest van de Baathpartij en misschien ook wel medewerker van een inlichtingendienst;
- daar waar hij documenten neerlegde ter staving van zijn voorgehouden werkzaamheden voor de Al Badey bank, de volledige naam van dit bedrijf niet bleek te kennen en de periode gedurende welke hij voor deze bank werkte, ondanks dat deze op het document vermeld staat, niet precies kon aanduiden doch hieromtrent drie verschillende data verstreekte waarvan er slechts één correct was en waarbij hij toegaf dat hij deze enkel wist omdat hij het document had ingekeken tijdens de pauze;
- de overlijdensaktes en het nationaliteitsbewijs die zich in het dossier bevinden slechts neerlegde in kopie zodat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend;
- voor het overige slechts een aantal foto's neerlegde waaruit niet kan worden afgeleid waar deze precies werden genomen en op de meeste waarvan verzoeker zelf niet eens voorkomt.

Verzoeker betwist het voorgaande nergens in concreto doch hij tracht enerzijds deze vaststellingen te wijten aan geheugenproblemen en legt anderzijds een aantal nieuwe documenten neer.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde geheugenproblemen dient te worden opgemerkt dat zijn bewering als zou hij hierop tijdens de interviews bij het CGVS voortdurend op hebben gewezen en hebben verzocht dit te onderzoeken geen steun vindt in het dossier. Verzoeker maakte hiervan immers geen melding bij de DVZ of in de vragenlijst, noch gedurende het eerste gehoor bij het CGVS. Hij vermeldde slechts eenmalig en tijdens het tweede gehoor bij het CGVS geheugenproblemen te hebben en verzocht daarbij niet dit te onderzoeken (administratief dossier, stuk 4, p.16). Verweerder repliceert in deze met recht dat verzoeker deze geheugenproblemen gedurende zijn asielprocedure niet aantoonde aan de hand van een medisch attest. Verzoeker laat bovendien tot op heden na de aangevoerde geheugenproblemen te staven en beperkt zich tot de loutere bewering dat hij hiervoor geen geld zou hebben. Verweerder merkt daarenboven met recht op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende de oorzaak van zijn vermeende geheugenproblemen, daar waar hij tijdens het gehoor stelde dat hij de gevolgen droeg van het feit dat hij zijn vermoorde ooms vervoerde na hun dood terwijl hij in het verzoekschrift laat uitschijnen dat zij het gevolg zijn van een 'zwaar ongeval'. Voorts blijkt, zoals verweerder terecht aanhaalt, uit de verhoorverslagen dat verzoeker betreffende andere elementen van zijn asielaanvraag wel degelijk in staat bleek om zeer gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen zodat uit zijn verklaringen geen geheugenproblemen kunnen worden afgeleid. Derhalve vermag zijn verwijzing naar zijn beweerde geheugenproblemen niet afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Wat betreft de in het kader van onderhavig beroep neergelegde documenten dient te worden vastgesteld dat verzoeker een voor eensluidend verklaarde vertaling bijbrengt van zijn Iraakse identiteitskaart, van zijn nationaliteitsbewijs, van een 'identiteitskaart van de families van martelaren' en van zijn militair boekje (rechtsplegingdossier, stuk 4). Bij gebreke aan voor eensluidend verklaarde vertaling worden de overige door verzoeker neergelegde documenten overeenkomstig artikel 8 PR RvV niet in overweging genomen.

Aangaande de neergelegde identiteitskaart dient te worden vastgesteld dat de inhoud ervan geen afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing daar uit de bijgebrachte vertaling weliswaar blijkt dat de geboorteplaats van verzoeker Bagdad is, doch tevens blijkt dat de identiteitskaart op 12 augustus 2007 is uitgereikt te Kirkuk, alsmede dat verzoeker op dat ogenblik geregistreerd was in Kirkuk.

Verzoekers nationaliteitsbewijs wordt slechts bijgebracht in kopie zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Hoe dan ook blijkt uit de vertaling van dit stuk dat het werd afgeleverd op 3 september 1988 en kan hieruit louter worden afgeleid dat verzoeker is geboren in Bagdad, zodat het niet vermag aan te tonen dat hij hier ook daadwerkelijk zou hebben gewoond gedurende de jaren voorafgaand aan zijn vertrek uit Irak.

Wat betreft de 'identiteitskaart van de families van martelaren' dient te worden opgemerkt dat ook dit document dateert van geruime tijd voor verzoekers vertrek uit Irak daar het werd uitgereikt op 19 september 2000. Derhalve kan deze kaart evenmin aantonen dat verzoeker recent in Bagdad zou hebben verbleven.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat de inhoud van verzoekers militaire boekje, uitgereikt te Kirkuk door het Directoraat-generaal rekrutering van het Iraakse Ministerie van Defensie, niet kan worden gerijmd met de inhoud van de voormelde documenten en andermaal de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondergraaft. Verzoeker is immers blijkens dit boekje geboren in Kirkuk. Bovendien is hij volgens het boekje analfabeet terwijl hij voorhield zijn diploma lager onderwijs te hebben behaald (administratief dossier, stuk 13, p.1). Hoe dan ook dateert ook dit stuk van het jaar 2000 zodat het evenmin kan aantonen dat verzoeker gedurende de jaren voorafgaand aan zijn vertrek in Bagdad zou hebben gewoond.

Gelet op het voorgaande worden de motieven van de bestreden beslissing door verzoeker niet dienstig weerlegd. Deze motieven zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. De gedane vaststellingen zijn dermate frappant dat het onmogelijk is om een correct beeld te krijgen van verzoekers levensloop en de plaatsen waar hij heeft verbleven. Van een asielzoeker mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). Hij heeft de verplichting zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker

dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (artikel 4, eerste en tweede lid van richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004).

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker verkoos om bij de asielinstanties een fictieve levensloop en een fictief (recent) verblijf in Bagdad te schetsen. Dergelijk gedrag is in flagrante tegenspraak met de hoger beschreven medewerkingsplicht. Het is ingevolge verzoekers ongeloofwaardige verklaringen onmogelijk te bepalen waar hij in de periode voor zijn asielverzoek in België werkelijk heeft verbleven en in welke omstandigheden. Door verzoekers houding tijdens de asielprocedure is zijn algehele geloofwaardigheid op ernstige wijze gehypothekeerd.

In acht genomen hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent zijn levensloop en de plaatsen waar hij heeft verbleven. Derhalve kan hem de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS